

ПИЕТА

*Под лекарски грижи, в стерилен ад,
със кръсък от болки родилни*

жена абортира бъдещето.

*Как то се брани — съсирек от кръв,
дълбоко в утробата се притиска,
от майка си търси пощада
и моли с отчаян морз:*

— Пусни ме да зърна слънцето!

*Но може ли то да расте
без въздух, без смях, без лястовица,
без прозорец, разтворил криле,
без ябълка ружена, хрускава,
без чудеса от сняг и от цвят,
без тичане покрай Дунава,
без открито свободно лице?*

И гасне несбъднато бъдеще.

*А слънцето — съсирек от кръв —
със черен повод е повито.
И в жълтата хлорна мъгла
градът като призрак блуждае.*

О, майко, великомъченица!

*Пред тебе падам на колене.
Прости ми безсилните думи!*
